

Bondekonens får.

Det var tidligt Langfredag. Klokken var nok ikke mere end 9 00 formiddag. Anna sad med en dampende kop kaffe i sin gode lænestol på terrassen. Luften var endnu kølig, men Anna sad på et varmt lammeskind og med et uldtæppe omkring sig. I radioen havde de sagt at det skulle blive mellem 15 og 20 grader varmt. Det var godt nok helt usædvanligt tidligt på året det var så varmt. Det var jo kun den 10. april. Alle buske og træer havde knopper på spring, det var forrygende smukt.

Anna sad og skimtede ud i det tidlige solskinsvejr. Et godt stykke derude fik hun øje på fåret Mulle. Mulle var efterhånden et gammelt får. Hun havde oprindeligt fået Mulle som ganske lille flaskelam. Muller mor havde ganske enkelt haft for mange små lam omkring sig, og Mulle var som det mindste blevet skubbet til side og havde ikke ved egen hjælp kunnet overleve. Anna havde forbarmet sig over det lille kræ og givet sig til at flaske det op. Det havde kostet mange nætters søvn, for det lille kræ var evig og altid sulten. Men de to var blevet rigtig nære venner gennem alt det slid.

Mulle havde været sådan en lille klump uld man lige kunne tage under armen eller også trippede lammet lige i hælene på en, ja endda helt ind i køkkenet, hvor det stod usikkert på sine 4 tynde stankelben og gav lyd når det igen ville have en flaske mælk. Derfor navnet Mullemæk. Dets spæde lammestemme gik gennem marv og ben og kunne høres langt væk. Når det lille kræ så ivrigt havde slubret sin flaske tom, kvitterede det af og til med at efterlade små sorte runde spejderhagls lignende kugler på fliserne.

Anna gav sig stor umage med at få det lille moderløse lam til at overleve og da det blev lidt større og kunne nippe græs blev det med en lang kæde og en stage tyret langs hegn og ujævnt terræn, hvor havetraktor eller slagleklipper ikke kunne gøre nær så stor gavn som Mulle. Desuden slap Anna så på den måde også for at holde græs og ukrudt nede med leen, bortset fra brændenælderne. Men mange af disse kunne jo heldigvis bruges til iblodsætning og give den bedste flydende gødning til grøntsagerne. Når det var stegende varmt kunne man hurtigt tabe sig et par kilo ved at agere ”kvinden med leen”. Hver gang Anna viste sig omkring hushjørnet og Mulle fik øje på hende lød en gennemtrængende brægen indtil Anna kom hen og klappede Mulle og serverede en lille håndfuld korn for det evigt sultne får. Det var en dårlig vane fandt Anna efterhånden ud af, men ikke til at ændre. Således blev Mulle hurtig stor, med en pels så tyk og fin.

Da det blev Muller første sommer skulle det klippes for det var alt for varmt med den tykke pels. Men det var ikke lige noget Anna var ekspert i, så hun skubbede det lidt ud. I morgen var der jo også en dag.

Da hun nu en morgen skulle ud for at flytte Mulle, som hun jo gjorde hver dag, ligesom hun også skiftede dens spand med vand, så hun til sin store skræk, at Mulle lå med alle 4 ben strittende i vejret i en lille lavning ved hegnet. Annas hjerte begyndte at hamre og hun løb hen for at få Mulle op på benene igen. Det lykkedes men Mulle var noget betuttet eller i lettere chok. Anna fik helt dårlig samvittighed, for Mulle kunne have været død af at ligge for længe på ryggen, og selv kunne fåret ikke komme på benene pga. den alt for tykke pels. Nu måtte klippemaskinen i gang.

Anna fandt den gamle koklippemaskine frem, Mulle blev klemt fast mellem benene, og så blev der klippet. Det var nu ikke noget Mulle brød sig synderligt om. Det nervøse får kunne ikke stå stille et øjeblik og det var hårdt arbejde for Anna, sveden haglede snart ned over panden, det sved i øjnene, tøjet var hurtig gennemblødt, og der var en liflig duft af sved og urinmættet uld i luften. Allermest var Anna nervøs for at komme til at

Bondekonens får.

klippe i Mulles hud. Halvt færdig holdt de to en tiltrængt pause. Mulle lignede nu mere en stor forvokset puddel, hvis bagende var karseklippet, og forende en stor løvemanke.

Efter at Mulle havde styrket sig på lidt malet korn, og hun selv på et koldt glas juice, kunne de to fortsætte deres klippeeksperiment. Hovedet med mule, øjne og ører var nu ikke så ligetil at få klippet pænt, da Mulle ikke kunne holde hovedet stille. Man kunne mærke at det kildede helt vildt på Mulles hud når klippemaskinen kørte al ulden af i store totter. Ulden lå efterhånden i små og store totter og bunker rundt om Mulle og Anna. Noget var så fint og rent andet snavset, og så havde Mulle af bare stress tisset her og der og også på noget af ulden.

Mulle syntes nu nok at det tog sin tid og lidt vredt begyndte det genstridige får at stampe med forbene skiftevis i jorden. Anna holdt godt fast for at blive færdig, men inde under maven blev klipperiet nu ikke ligefrem noget kønt syn. Men da Anna sluttelig var tilfreds med værket, var Mulle det også.

Det karseklippede får kastede sig over noget nyt korn, medens Anna helt udaset og gennemvåd af sved lod sig synke ned i sin gode lænestol med en påskebryg. Klippemaskinen fik lov til at hvile til næste år, og kampens hede blev afløst af en gedigen "morfar" til såvel Anna som Mulle.